

KONCESSIONSBESTEMMELSER FOR MYRSTRÆK- NINGERS INDUSTRIELLE UTNYTTELSE

TIDSPUNKTET for »torvproblemets løsning« synes snart at være kommet. I tillid hertil har, som bekjendt, den internationale stor-kapital begyndt at underlægge sig myrstrækninger rundt om i verden, for ved monopoler at kunne sikre sig forøgede indtægter.

Den norske regjering har nu, efter hvad vi har bragt i erfaring, under overveielse at fremsætte forslag for Stortinget om koncessionsbestemmelser for myrstrækningers industrielle utnyttelse, særlig for derved at kunne regulere utlændingers erhvervelse av myr. Disse koncessionsbestemmelser kommer antagelig kun til at begrænses til større myrer uten hensyn til kvaliteten, da selv daarlig myr eventuelt vil kunne utnyttes industrielt.

MYRSAKEN

FOREDRAG PAA DET NORSKE MYRSELSKAPS AARSMØTE 1913
AV LANDBRUKSINGENIØR G. ARENTZ

SOM vi alle vet er vort fædrelands utstrækning ikke ubetydelig; men allikevel er dets produktive areal litet, og hvad folketal betræffer staar vi bare over Montenegro og et par andre lilleputstater, landet er derfor tungbrukt, og vor økonomiske evne er liten. Til vore indre opgaver trænger vi saa vel øket produktion og flere armer. Og ikke mindre utadtil, til øket styrke, i den kamp for økonomiske og politiske interesser, som ethvert folk maa føre, og som for et litet og svakt land altfor let kan bli kamp for tilværelsen. Ti naar disse interesser skal forsvares, findes tilsidst ingen andre støtter end de *materielle* d. v. s. blomstrende næringsveier og stort folketal d. v. s. vernekraft.

Netop dette forhold synes at ha foresvævet vor store digter Bjørnstj. Bjørnson da han sang:

»Hver plet vi lægger ind til ager,
hvert skib vor sjø i favnen tager,

— — —
er en provins til landet lagt,
og for vor frihed varig vagt.«

Og den sanne tanke kan i flere nordeuropæiske stater spores som den drivende kraft under et maalbevist arbeide for at øke landets hjulpekilder i det hele og ikke mindst dets *produktive jordareal*.

Dette fredelige erobrararbeide kan iagttages allerede fra midten av det 18. aarhundrede. Men det har været fortsat støtvis, idet skuffelser kan ha dæmpet iveren, mens paa den anden side nationale ulykker har styrket arbeidet for inden egne grænser at gjenvinde tapt land-